

Pinsedag 2024

Salmer: 303, 282/299, 290, 298, 288

Kom, Herre Jesus. Amen.

Jer 31, 31-34; ApG 2, 1-11; Joh 14, 15-21

Pinse handler om himmelske familiebånd, om at vi har en far i himlen, men for at forstå det, kan det ofte være godt at begynde ved det jordiske, og det vil jeg gøre. Jeg læste for nylig et interessant og rørende interview med Lærke Kløvedal, datter af eventyreren Troels Kløvedal. Hun har skrevet en bog, *Sømærke*, om bl.a. sin opvækst og det at være barn af en berømt, hvis liv de fleste beundrede og misundte. Troels Kløvedal og Lærkes mor mødte hinanden i et kollektiv på Amager, de forelskede sig stormende i hinanden og tog på tur med *Nordkaperen* til Sri Lanka, hvor det gik op for dem, at de ventede sig. Efter sigende skulle Troels Kløvedal ved nyheden have rejst sig op og råbt ud over havet: *»Det bliver en pige, og hun skal hedde Lærke!«* Og så

blev det sådan, også selv om forældrene gik fra hinanden inden hun kom til verden; for selv om Troels Kløvedal var en del af ungdomsoprøret, og han nok satte pris på, at kvindefrigørelsen gav ham adgang til mange kvinders hjerter og kamre, så blev det, der fulgte med, aldrig en integreret del af hans liv og virke, og alligevel var hans indflydelse stor. Han tog således ikke megen del i yngelplejen, slet ikke i Lærkes, og når hun endelig så ham, sad han konsekvent for bordenden optaget af samtale med andre mænd, mens de studerede søkort og talte om det vigtige i livet: At rejse. En ofte citeret passage fra Lærke Kløvedals bog er denne: *»I alle årene er der om min far skrevet, at han havde modet til at gøre det, andre kun drømte om: at forlade den grå hverdag og tage derhen, hvor drømmene bliver til virkelighed. Men den grå hverdag, det var jo mig.«* Ja, lille Lærke var mere eller mindre blevet efterladt af sin far, fordi hun var et lidt besværligt element i hans liv fra et flygtigt bekendtskab, og alligevel - eller måske netop derfor - fyldte han så meget i det. Jeg kan ikke lade være

med at tænke på Kløvedal og mange af de andre fra generation 68 som nogen, der følte sig som halvguder, der kunne overstråle andres liv med deres farverige personlighed for i næste øjeblik at være borte, fordi deres projekt i bund og grund var dem selv. Opvæksten med ni halvsøskende og en mor, der også rejste meget og prøvede forskellige ting af, fyldte i hvert fald Lærke med længsel efter at høre til et sted, at finde sømærker, hun kunne pejle efter. Det lykkedes hende også, ovenikøbet på en måde, så hun stadig bevarede kærligheden til sine forældre, der jo også hver på deres måde elskede hende, og det betød i høj grad noget for hendes måde at opdrage både sin egen søn og sine papbørn på, som får en anden opvækst end hendes egen.

Jeg vil vende tilbage til denne lille slægtsfortælling, men nu til Pinsen, som er højtiden for Helligåndens komme. Vi har netop hørt, med hvilken kraft, apostlene blev fyldt. Alene det, at kristendommens ord om Jesus har lydt og fortsat lyder over hele jorden siden denne

begivenhed, er i sig selv et mirakel, der burde mane til tro, men vi er også nødt til at se på, hvad der er det helt afgørende for denne tro, og hvem, der står bag den, hvem den knytter sig til. Det helt afgørende for den kristne tro er tillid, og tillid kan man kun have til nogen, der lever op til den. Svigtes den for ofte, dør den. Det ved vi fra vort daglige liv, og det var til dels Lærke Kløvedals erfaring. Hun forventede sig ikke rigtig noget af sin far. Det fantastiske ved Gud er, at selv om vi ikke kan se ham, har vi tillid til ham, ikke bare til at han ser os i vor grå hverdag og vil os det godt, men til, at han elsker os uforbeholdent og aldrig vil svigte os. Og Gud vil være vor fader, det er sikkert og vist, det siger Jesus selv i dag. Men hvordan han er vor fader, kan måske være vanskeligere at forstå, og det kan vi kun ved at høre og se, hvad hans søn sagde og gjorde. Når Jesus i dag siger, at vi skal elske ham og holde hans bud, så er det en reminiscens af de ord, Herren talte til Jeremias om, at han ville slutte pagt med sit folk og skrive sin lov i vore hjerter. Jesus er opfyldelsen af det løfte. Det, der

altså er vigtigt i dag, er, at vi kan stole på, at Gud ikke vil efterlade os faderløse, og at kristendommen er en hjertesag, der har betydning for vor måde at være på.

Lad os derfor tage fat ved hjertet, for alle har vi et hjerte, og det knytter sig altid til noget og nogen; Troels Kløvedals var hjerte i så høj grad knyttet til de syv verdenshave, at han måske aldrig opdagede, hvor tæt datteren Lærkes lille hjerte var knyttet til ham, og det viser noget om, hvor stærke børns bånd til deres forældre er. Vore slægtsbånd handler jo om identitet og kontinuitet. Jeg er ikke opstået ud af ingenting; der var noget, der var der før mig, og selv fjerne forfædre eller fraværende forældre kan betyde noget for, hvem jeg er, og hvordan jeg kommer til at opdrage mine egne børn, hvilke sømærker, jeg lægger ud i livet for dem. Og tænker vi sådan om vore slægtsforhold, er det ikke så vanskeligt at forstå, at Gud er vor far og vi hans kære børn, som også har en lang historie sammen. Ovenikøbet er Gud både vor fortid, vor nutid og vor

fremtid, fordi han er evig. Vort slægtsforhold til ham begynder i dåben, hvor vi kaldes ved navn for hans åsyn, hvor vi knytter hjertebånd til ham. At være barn for Gud handler ikke om at være barnlig, det var måske det, Lærke Kløvedals forældres generation ikke havde forstået, fordi de dyrkede det spontane i en grad, at det ofte føltes skræmmende for børnene. Hun er jo ikke den eneste, der har vidnet om 70ernes dårskaber på godt og ondt, nej, at være barn for Gud handler om at fastholde roen i livet og blive ved med at gøre godt i tillid til, at alt vil ende lykkeligt, også selv om vi ikke selv når at opleve det.

For alle må vi blive voksne, flytte hjemmefra, finde ud af hvem vi er, og det kan være meget skræmmende. Vi kan godt komme på vildveje, der kan ske mange ting som gør os hårdhjertede, tvivlende eller angste, og bliver der for meget af det, kan det være svært at finde ind til hjertebåndet og tilliden. Hvor blev du dog af Gud, da jeg skulle bruge dig, kan vi tænke. Er du ikke bare

sådan en søfarer, der stikker af, når der sker noget mere interessant et andet sted? Men her skal vi huske, at Gud har lagt nogle afgørende sømærker ud, vi skal rette blikket mod, nemlig stalden med krybben, korset og den tomme grav. Vi skal vide, at grunden til, at vi kan have tillid til Gud, er, at han gav sig selv hen i kærlighed. Selv om ikke alle har børn, kan langt de fleste forestille sig, hvordan det er at have et barn, og hvordan det er at miste det. Og kan man det, kan man også forestille sig, hvordan Gud havde det med sin elskede søn, hvis skæbne han hele tiden kendte. Alligevel holdt Gud intet tilbage, men sendte Jesus direkte ind i en hverdag, der ikke alene var grå og fyldt med kedelige mennesker, den var også brutal, og Jesus flygtede ikke fra den, skulle ikke ud at realisere sig selv, men blev til den bitre ende. Det, Jesus siger i dag, er, at i ham ser vi også hans far, og det er sådan en far, vi alle gerne vil have. En, der ikke stikker af. Det ved vi nemlig i vore hjerter, uanset om vi selv stak af, da vi ikke skulle, eller var dem, der blev stukket af fra. Og så er det måske slet ikke så svært

at gøre det, vi skal, nemlig at elske Gud, vor fader: »*Elsker I mig, så hold mine bud*« siger Jesus, og vor kærlighed til ham skal vi vise i både gerning og ord. Vi skal simpelthen vidne om ham. Da må vi bede om, at Frelseren selv vil komme til os og tage bolig i vore hjerter og lyse sin fred over os, så vi midt i livets storme atter kan fokusere på det som er det vigtige: at tage vare på det, som blev os givet, vor familie, vort hjem, vort land og vor næste, når han eller hun trænger til os. Men bærer vi Gud med os i vore hjerter, da har vi det sømærke, vi har brug for på rejsen, nemlig Jesu Kristi eget eksempel, og han har lovet os, at som han er sin fader, og faderen er i ham, således skal også vi være i ham og han i os.

Glædelig pinse!